

فضاهای آموزشی کودکان خیابانی با رویکرد سلامت محیط شهری

صونا بهمنی^{۱*}، مهران قنبری مطلق^۲

۱- گروه معماری، زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران

۲- عضو هیئت علمی گروه معماری، واحد تهران غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران غرب، ایران

خلاصه

با توجه به اینکه پدیده کودکان خیابانی به عنوان معضلی در شهرها و کلان شهرهای جوامع معاصر مطرح می شود. در صورت فقدان مراکزی برای نگهداری این کودکان در معرض رها شدن و روی آوردن به کار و زندگی خیابانی و عوارض منفی و خطرات ناشی از آن از قبیل خشونت بهره کشی، بزه دیدگی، بزهکاری و انحرافات اجتماعی قرار می گیرند. با توجه به علت غایی آثار معماری که همانا تحقق بخشیدن به نیازهای انسانی می باشد به راحتی می توان نتیجه گرفت که هر چه معماری در برآوردن نیازهای این کودکان که برای رفع آنها ساخته شده توانایی بیشتری داشته باشد، این معماری می تواند برای رسیدن به اهداف خود که همانا در از میان برداشتن این معضل اجتماعی است موفق تر باشد. از آنجایی که این گروه از کودکان از امکانات اجتماعی لازم مانند تحصیل و بهداشت و دیگر خدمات محروم می باشند. فرض بر این است که آموزش های مناسب می تواند در شکل پذیری شخصیت آنها گامی موثر بردارد و به آنها فرصت انتخاب برای زندگی بهتر را بدهد. در پژوهش حاضر به بررسی تاثیر فضاهای آموزشی کودکان خیابانی بر سلامت محیط شهری پرداخته شده است.

کلمات کلیدی: فضاهای آموزشی، طراحی معماری، کودکان خیابانی

مقدمه

کودکان خیابانی بخشی از گروه بزرگ تر کودکان در وضعیت دشوار هستند که ساعات طولانی از شبانه روز و گاه تمام آن را به صورت موقت و یا دائمی و برای مدتی نامعلوم خارج از نهادهای اجتماعی حمایتی معمول مانند خانواده و مدرسه و به قصد و انگیزه کار و یا دوری از خانواده، در خیابان به سر می برند. کودکان و نوجوانان خیابانی ویژگیهایی دارند که آنها را از همسالان خود متمایز مینمایند. همچنین آموزش و به تبع آن فضاهای آموزشی بیشترین اثر و نقش را بر ذهنیت و تمدنسازی جوامع به عهده دارند. فضاهای آموزشی و در عمده ترین بخش آن مدارس، دوره زمانی طولانیتری از عمر انسانها را در خود جای میدهد که این کودکان بلقوه از این نعمت محرومند این تحقیق به دنبال یافتن کالبدی جدید برای

* دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران

Email: sonabahmani728@gmail.com